

EVANGELIZÁCIÓ MUNKADOKUMENTUM

Jó nekünk itt! – Dobro nam je ovde!

1 Bevezetés: Mit értünk evangelizáció alatt?

Egyházmegyei zsinatunk első munkadokumentumát az *Evangelizáció* mibenlétének szenteljük. Ez azért fontos, mert az evangelizáció az egyház legmélyebb identitása (EN 14), missziós természete (AG 2), ez pedig mindig az evangelizáció révén valósul meg. Minden, ami az egyházban történik az evangelizációt, az egyház ezen missziós tevékenységét kell szolgálja. Egyházunk az evangelizáció által válik tulajdonképpen krisztusi egyházzá, formálódik egyre inkább krisztusi közösséggé. Ezért fontos megismernünk az evangelizáció lényegét, ennek fényében fontos megértenünk a kihívásokat, hogy ezzel egyházmegyei zsinatunkat célját (hogy mindinkább egy időszerű és célszerű egyházi gyakorlat valósulhasson meg) biztos ismereti alapokra helyezzük. *Mit értek én személyesen evangelizáció alatt?(1) Mit jelent számomra a misszió szó?(2)*

Nagyon gyakran – és nem tévesen – szinonimaként is szoktuk használni a modern teológiai nyelvezetben a misszió és az evangelizáció kifejezéseket, hiszen az egyház eleve adott missziós természete, melyben a Szentháromság szeretete lüktet, az egyház evangelizációs tevékenysége révén mutatkozik meg a világban. *Az evangelizáció és a misszió lényege tehát az Isten szeretetéről szóló tanítást hirdetni, azaz magát az Isteni szeretetet megtapasztalhatóvá tenni az egész világon, különösen ott, ahol az élet gyógyulásra szorul, mert mély sebeket hordoz.* Ezt teszi az egyház Krisztus nyomában járva évszázadok óta több-kevesebb sikerrel. Ma elsősorban nem földrajzi értelemben tekintünk az egyház missziós vagy az evangelizációs kihívásaira, avagy „területeire”. A misszió ma az Egyház „önmagából való kilépésének” (EG 21) az állandó állapota (EG 25), az evangelizáció pedig az „egyház kilépését” motiváló és az abban megvalósuló irgalmas szeretet konkrét közvetítése és kommunikálása azok felé, akik távol vannak az Isteni szeretettől, akik (élet)útkereszteződéshez érkeztek, akik bármilyen okból a család, a társadalmunk vagy egyházunk kirekesztettjei:

„A 'kilépő' Egyház a missziós tanítványok közössége, akik kezdeményeznek, bevonódnak, kísérnek, gyümölcsöt hoznak, ünnepelnek: 'Magunkhoz ragadni a kezdeményezést [primerear]: bocsássátok meg nekem ezt a szokatlan szóhasználatot. Az evangelizáló közösség megtapasztalja, hogy az Úr kezdeményezett, megelőzte őt a szeretetben (vö. 1 Jn 4,10), és ezért ez a közösség képes megtenni az első lépést, képes félelem nélkül kezdeményezni, elébe menni a másoknak, keresni a távollévőket, és kimenni az útkereszteződésekre, hogy meghívja a kirekesztetteket. Olthatatlan vágy él benne, hogy felajánlja az irgalmasságot. Ez annak a gyümölcse, hogy megtapasztalta az Atya végtelen irgalmasságát és annak áradó erejét.” (EG 24)

A misszió állapota ugyanakkor az öröm állapota is. Annak a reményteli örömnak az állapota, hogy az Isten szeretete az egyház evangelizációs tevékenységei révén konkrétan megtapasztalhatóvá válik, a gyógyulás és az újjászületés erejének gyümölcset hozza. *Miben*

látom én az egyház igazi kihívását itt és most?(3) Mit gondolok, hogyan és hol válik megtapasztalhatóvá ma az egyház tevékenysége révén Isten szeretete?(4)

2 Evangelizáció lényege: tapasztalat és továbbadás

Az egyház missziós természete az evangelizáció révén itt az egyházmegyénkben is meg akar valósulni. A mi feladatunk és felelősségünk is az, mint bármely más egyházmegyének (részegyháznak) ezen a világon, hogy megvalósítsuk azt a jézusi küldetést, melyet az Isten Fia az egyetemes egyházra bízott: minden körülmény között megtapasztalhatóvá tenni a Mennyei Atya teremtő és gyógyító szeretetét. A krisztusi közösség élete és tevékenysége révén valósul ez meg, hisz ez a közösség missziós közösség. A krisztusi küldetést három úton igyekszik megvalósítani: a martíria/kerügma, a diakónia és a liturgia révén. Ezek egymástól nem elválasztható utak, hiszen mindhárman együttesen fejezik ki a legintenzívebben a krisztusi szeretet gyógyító és teremtő erejét. Ezeket a teológiában az egyház alapfunkcióinak, vagy alapidimenzióinak nevezzük.

Egyházmegyei zsinatunk mottója segítségünkre lehet abban, hogy még inkább megértsük és lelkileg is megérezzük, mit törekszünk majd elmélyíteni a következő években, mire akarunk jobban odafigyelni. A kis, de bátor lépések kegyelmi ideje a zsinati időszak, mely kérdésről kérdésre, választól válaszig, embertől Istenig és Istentől emberig vezet majd minket.

2.1 Zsinati mottó

A zsinat mottója egy olyan szentírási mondat, mely nagyon találóan, itt és most, a Nagybecskereki Egyházmegye híveinek szól és amely a következő években egyfajta vízióként, vezércsillagként áll előttünk azért, hogy a zsinati folyamatban motiváljon, újra és újra irányt adjon és olykor talán kritizáljon is. Segítségünkre siet abban is, hogy megértsük az evangelizáció örömeinek és reményének konkrét fontosságát is most, amikor elindulunk az evangelizációs munka megértésének útján.

„Jó nekünk itt lenni!” erre a Lk 9,33-ból vett mondatra esett a választás, mely nyilván további kérdéseket vet fel az evangelizációs munka kezdetén. Például azt, hogy *mikor mondható el, hogy jó nekünk itt lenni?(5) De folyamatosan feltehetjük magunknak azt a kérdést is, hogy mit tehetek annak érdekében, hogy egyre jobb legyen nekem és a rámbízottoknak itt lenni?(6) Érzem-e, hogy ez a mottó rámutat a közösség fontosságára az én személyes hitem gyakorlásában?(7)*

2.2 Zsinati logó

A szeretetben történő változás állandó lehetőségét próbálja kifejezni a zsinat logója. Ez az evangelizációs munka örömteli reményének állapotát próbálja ábrázolni, amely minden megújulás forrása. Egy szív, amely nyitva van. Befogad és mindig a másokra irányul, azaz egyfajta kilépés állapotába helyezi az egyházat, mint missziós közösséget, és benne az egyént. Olyan szív ez, melyben találkozások valósulnak meg, az Istenre való figyelmesség helyét körvonalazza és jelzi, hogy ha megvalósult az Isten szeretetében való elmerülés (a szentségekben, az imádságban, az ájtatosságok révén, az igehirdetés/kerügma révén) annak

konkrét következménye az embertárs krisztusi szeretete (a szeretetszolgálatban, a martúriában). Ez a krisztusi szeretet kettős dinamikája az evangelizáció lényege. Hiszen, ha Istent szeretjük, megtapasztaltuk az ő irgalmas szeretetét, akkor a mi szívünk is nyitva van embertársunk felé. *Hol sikerül, hogy megtapasztaljuk konkrétan az isteni szeretetet?(8) Hol látom szükségességét annak, hogy továbbadjam azt?(9) Mennyire sikerül ez nekem?(10) Mi akadályoz és mi segít benne?(11)*

Nem véletlen a szivárvány színe sem. A szövetség jele a szivárvány. Isten szeretetének kifejeződése, amely Jézus Krisztusban beteljesedett és a benne való hit által napról napra újra és újra a mi életünkben az odaforduló szeretetben a beteljesülés konkrét formáját ölti. Ez a beteljesedett és visszavonhatatlan isteni szeretet egy állandó esemény, mely a halálból az életre hív, úgy amint ezt napról napra a szentmisében is ünnepeljük. *Miért fontos számomra a szentmise?(12) Szívesen járok-e szentmisére?(13) Mi szólít meg ott engem?(14) Mi hiányzik esetleg?(15) Mi fontos számomra prédikációban?(16) Milyen gyakran járulok szentáldozáshoz?(17) Mikor érzem azt, hogy a szentmise, a szentáldozás, a szentgyónás az Istennel való találkozás helye?(18) Mikor tudok ezekből erőt meríteni és mikor megy ez nehezebben?(19) Van-e valami, amire már rég vágyok, ami egy ideje a szívemen van a szentmiséssel, a szentgyónással, a szentáldozással kapcsolatban?(20) Van-e valami, amit esetleg nem értek és már rég meg szerettem volna kérdezni azt valakitől?(21)*

Az isteni szeretet, amelyet az egyház az evangelizáció révén igyekszik megtapasztalhatóvá tenni, át akar járni és át akar alakítani mindenkit és mindent. Isten megtapasztalható szeretetét jelzi tehát a szivárvány színe, de nem csak azt. Ezek a színek jelzik szimbolikusan Bánát, egyúttal a Nagybecskereki Egyházmegye határait is. Utalva ezzel arra, hogy mi itt, ezen a földrajzilag behatárolt helyen próbáljuk megtapasztalni és továbbadni az istenszeretetet. *Sikerül? Hol látom ezt sikeresnek és örömtelinek?(22) Mikor akadozik?(23) A kék jelzi egyházmegyénk határát, amelyet két folyó, a Duna és a Tisza képez; a sárga jelzi a román határt; a zöld a magyar határt; míg a piros a mindent átfogó és életre hívó isteni szeretetet. A földrajzi határokat megjelenítő színek utalnak a helyi kihívásokra, amelyeket a zsinati folyamatok alatt próbálunk felderíteni és jobban megérteni. Melyek a legégetőbb kihívások szűkebb környezetben, ami mellett nem mehetünk el?(24) Ezeket is mind-mind átjárja és átváltoztatja az isteni szeretet.(25) Mit tehet az egyház ezen kihívás láttán?(26) Ismerek-e pozitív kezdeményezéseket, melyek az egyházat is inspirálhatnák?(27) Ezek a határok utalhatnak azonban saját személyes határainkra is, melyek a szeretetben akadályoznak bennünket, a félelmeinkre, melyek megnehezítik életünket. Mitől félek a leginkább?(28) Akadályoz-e ez engem abban, hogy jobban szeressem, hogy nyitott maradjak?(29) Mikor sikerül legyőznöm a félelmeimet?(30) Hol érzek apró feltámadásokat az életemben, mikor élek meg olyan helyzeteket, ahol a „halálból” az „életbe” vezet az út?(31)*

Ha jól szemügyre vesszük a logót, akkor láthatjuk, hogy a szív a mottóban meglevő „itt”-ből indul ki. Ez sem véletlen. Utal arra, hogy a következő években különösen is megpróbálunk figyelni mindarra, ami szűkebb értelemben is környezeti valóságunkhoz, identitásunkhoz tartozik, szűkebb értelemben vett személyes életemhez, félelmeimhez és mindezt a szeretet említett kettős dinamikájának fényében a világra való nyitottsággal tesszük. *Hol van szükség*

szűkebb közösségben több nyitottságra és több odafigyelésre?(32) Hogy lehetne segíteni azon, hogy ez megvalósuljon?(33)

3 Evangelizáció útja: az egyház alapfunkciói

A Krisztus által alapított egyház, amint azt hallottuk, természete szerint missziós, az állandó misszió állapotában van (EG 25), az önmagából való kilépés állapotában. A missziós állapot (a küldetés megélése) három alaptevékenységben valósul meg: a tanúságtételben (gör. martürion vagy kérügma), a szolgálatban (diakonia, gör. diakonia) és az istentiszteletben (liturgia, gör. leiturgia), – ezek együttesen és nem külön-külön közvetítik az istenszeretetet. Céljuk, hogy különféle módon, de egyre inkább az egyház tevékenysége révén kiteljesedjen az emberben Isten képmása, azzá váljon az ember, amivé Isten teremtette őt: szerető emberré (önátadás fontossága, kilépjen önmagából és másokért éljen), az Egyház ezen az önmegvalósulását egy szóval evangelizációnak is hívjuk.

Az Egyház megvalósulásának ezt a hármas útját a teológia az egyház alapfunkcióinak nevezi. Ez a hármas megvalósulás és működés érvényes minden helyi egyházi közösségre, annak legkisebb formáira, akár csak a világegyházra, mind az egyetemes egyház látható formájára.

3.1 Martúria/Kérügma

Kérügma, igehirdetés, prédikáció, homília, hitszónoklat: tág értelemben a tanúságtétel egyik formája, szoros, bibliai-teológiai értelemben Isten örömhírének közvetítése a kinyilatkoztató Isten megbízásából. Tárnya az Isten által Jézus Krisztusban megvalósított vagy megvalósítandó üdvösség hirdetése. A tanúságtétel különféle formái mindig az Isten Igéjével való találkozás, mely mindig a hitben, a szeretetben és a reményben való növekedés lehetőségét hordozza magában. A nevelésben és a katekézisben különösképpen is meg kell mutatkozzon ennek a növekedésnek a lehetősége. Mivel Isten Igéje, maga a Megtestesült Szeretet Jézus Krisztusban, a vele való találkozás mindig életközeli, az életet a maga valóságában érinti. A kérügma, Isten szeretetének megtapasztalása, központi helyet foglal el az egyház evangelizációs tevékenységében és minden egyházat megújító szándékban (EG 164). A kérügma szentháromságos, mind a három isteni Személy működik benne, más-más módon. A Szentháromság állandón kapcsolatban van velünk. A Szentlélek felébreszti bennünk a Jézus Krisztusba vetett hitet, aki halálával és feltámadásával az Atya végtelen irgalmával megmutatta nekünk, hogy nem a halálé, hanem a szereteté az utolsó szó, melynek gyümölcse a megerősödés, a megszabadulás és gyógyulás, mint az újjáteremtésnek biztos talaja. Ebben rejlik tulajdonképpen a növekedésre való lehetőség, amelynek az egyház tanúságtételében újra és újra kifejezésre kell jutnia. Hogy ez megvalósulhasson az evangelizálótól megkövetel néhány olyan készséget, melyek elősegítik a kérügma befogadását, megismerését, hogy a Krisztus szeretetében való növekedés elindulhasson: közelség, párbeszédre való nyitottság, türelem, nem ítélező szívélyes befogadás és elfogadás (EG 165). Az Isten Igéjével való találkozás és a benne elkezdődő növekedés gyümölcse lesz az is, hogy az ember egyre inkább otthonosan kezd mozogni, beleereszkedik Isten szeretetébe, megerősödik benne, és érezni fogja, hogy azt ő maga

is továbbadhatja. A hit továbbadásába ugyanakkor be kell építenünk a szépség útját, a művészet szeretetét és értékelését, melyben a múlt gazdagsága is élénk tárul és csatlakozik jelen valóságunkhoz. Különösen is figyelmet szentelhetünk itt az egyházzenenek, egyházművészeti értékeinknek. *Hol találkozom én Isten szavával?(34) Milyen a kapcsolatom Isten igéjéhez?(35) Mikor érzem a Megtestesülés lényegének, Isten szeretetének beleszületését a világban, az egyház evangelizációs tevékenysége révén?(36) Van-e lehetőség vagy igény arra, hogy a plébánián rendszeresen olvassuk és átbeszéljük a Szentírás üzenetét?(37) Mi szólít meg a prédikációban?(38) Mikor érzem azt, hogy a prédikáció által Isten üzenete elér hozzám?(39) Segít-e a prédikáció abban, hogy életem a hétköznapiakban az Isteni szeretet gyümölcsét hozza?(40) Milyen a kapcsolatom az egyházi művészethez?(41) Mit tudok értékelni ezek közül?(42) Mit lehetne tenni annak érdekében, hogy egyházművészeti értékeink rendeltetésüknek megfelelően Isten szavát közvetítsék és ezáltal közelebb vigyenek bennünket Istenhez?(43) Vannak-e itt ötletek?(44)*

3.2 Liturgia

Liturgia, gör. leiturgia – az egész hivatalos istentisztelet, amelyet az Egyház végez. A liturgia tulajdonképpen az evangélium behelyezése Isten népének szívébe és a történelem konkrét szükségletébe (v.ö. EG 95), isteni teremtő és gyógyító szeretet eseményének ünneplése, az a hely és kegyelmi idő, ahol a kegyelem munkálkodásának nyitjuk meg szívünket és engedjük, hogy Jézus Krisztus szeretete különlegesképpen is megérintse életünk sebeit. A krisztusi szeretet eseménye az átváltoztatásban csúcsozódik és a szentáldozásban kerül a legközelebb hozzánk. Éppen ezért a szentmisében minden ennek a szeretetnek az eseményváltát, és annak megtapasztalását igyekszik szolgálni és egyben elősegíteni azt, hogy ezt a szeretetet, a megsebzett életet átjárja, átváltoztassa, örömmel és reménnyel töltse el. Mert mi is történik a szentmisében? Hogyan képes Jézus a testét és véréát szétszítani? Amikor a kenyeret a Testévé és a bort Vérevé változtatja és szétszítja, elővételezi a halálát, belülről elővételezi és átváltoztatja a szeretet tettévé. Ami kívülről nézve brutális erőszak, belülről a szeretet aktusa lesz, amely fenntartások nélkül odaajándékozta magát. Ez tulajdonképpen az átváltozás, ami az utolsó vacsora termében történt, és arra volt rendeltetve, hogy elindítsa az átváltozások folyamatát, melynek végső célja a világ átváltozása azért, hogy Isten legyen minden mindenben (1 Kor 15,28). A szívében minden ember valamilyen módon a világ megváltozására és átváltozására vár. Itt van a központi átváltoztató aktus, amely egyedül képes valóban megújítani a világot: az erőszak szeretetté és így a halál életté változik át. Mert Ő a halált szeretetté formálja át és megmutatta, hogy ezen a világon nem a halálé, hanem a feltámadásé, azaz minden körülmény között az életet adó szereteté az utolsó szó. Csak ebben a mély eucharisztikus titok megsejtésében indulhat el a szív igazi átalakulása, egyre inkább szeretőbbé válása. Ezt tanítja számunkra a megváltás csodája: a legbelül szükséges dolog már megtörtént, és mi beléphetünk ebbe a folyamatba, az isteni szeretetben megnyíló élet csodájának részesei lehetünk nap mint nap, minden szentmisében. (v.ö: XVI. Benedek pápa, Kölni Világifjúsági találkozó zárószentmiséjén mondott prédikációja nyomán, 2005. augusztus 21.) *Milyen gyakran jutok el szentmisére?(45) Mennyire fontos életemben a szentmise, a liturgia?(46) Milyen a viszonyulásom a népi ájtatosságokhoz?(47) Mi segítene abban, hogy egyre inkább átélhessem a*

szentmise titkát?(48) Milyen gyakran járulok szentgyónáshoz?(49) Használok-e lelkitükröt?(50) Vannak-e ötleteim meglátásaim az egyház liturgikus szolgálatát illetően? Mivel tehetnék szebbé, átélhetőbbé liturgiánkat?(51) Mennyire élem meg a szentmisét kis közösségben, amikor csak páran vagyunk a templomban/kápolnában?(52)

3.3 Diakónia

A szeretetszolgálat (diakónia) a szentháromságos szeretet kifejeződése. „Ha a szeretetet látod, látod a legszentebb Szentháromságot” – írta Szent Ágoston. A szeretetszolgálat az a szolgálat, melyet az egyház azért végez, hogy kevesebb szenvedés legyen itt a földön. (DCE 19) Az istenszeretben gyökerező felebaráti szeretet minden hívő feladata, ugyanakkor minden helyi közösség feladata is, úgy amint ez az egyházban a kezdetek kezdetétől fontos volt (v.ö. ApCsel 2,44-45). Az egyház éppen ezért a szeretetszolgálatot a szentség kiszolgáltatásával és az Ige hirdetésével együtt lényeges összetevőjének tekinti, és ezt sem hanyagolhatja el, akárcsak a szentségek kiszolgáltatását és az Ige hirdetését. (DCE 22) A szeretetparancs melyet az egyház Krisztus nyomában járva és cselekedve követ, át kell fogja az élet minden dimenzióját, az összes személyt, az együttélés minden közegét és az összes népet, hiszen semmi sem idegen az egyház számára, ami emberi. (EG 181; GS 1) *Mi okoz környezetemben legtöbb szenvedést?(53) Mit tudok tenni a szenvedés láttán?(54) Tudok-e fejlődni abban, hogy embertársaim szenvedését enyhítsem?(55) Elmondhatom-e magamról hogy „végzem” a szeretetszolgálatot? Mit teszek?(56) Mi okozza a legnagyobb örömet a szeretetszolgálatban?(57) Mikor nehéz lépni és megvalósítani konkrétan a felebaráti szeretetet?(58) Gondoltam-e arra, hogy másokkal együtt gyakorolnám a testvéri szolgálat feladatát?(59)*

A felebaráti szeretetnek mindig van azonban egy társadalmi vetülete is, amire főként az egyház szociális tanítása hívja fel a figyelmünket. Éppen azért, mert a vallás nem számúzhető a személy belső világába, hanem Isten szeretete meg akar mutatkozni a világban, figyelniük kell a társadalom szenvedését jelentő vagy azt prognosztizáló kihívásokra is. *Mi jut eszembe a környezetszennyezésről?(60) Látok-e kezdeményezéseket, melyek érzékennyé tesznek a teremtett világ megőrzésére?(61) Milyen más súlyos társadalmi problémákat látok (előre)?(62) Mit tehet az egyház ebben a helyzetben?(63)* Ne feledjük Ferenc pápa szavait, amikor az egyház a társadalom szenvedésének gyógyítására buzdít elődje VI. Pál pápa szavaival: „Nagyon különböző helyzeteket látva nehéz egyetlen szót kimondanunk és egyetemes érvényű megoldást javasolnunk. Különböznünk is ez nem szándékunk és nem is küldetésünk. A keresztény közösségekre tartozik, hogy objektíven elemezzék országuk helyzetét.” (EG 184; OA 4) Keressük tehát a zsinati folyamatban is annak módját, hogyan tehetjük jobbra konkrét társadalmunk helyzetét!

4 Evangelizáció: Isten népének feladata – kitekintés a következő munkadokumentumokra

Amikor az evangelizációról beszélünk körbe kell járnunk azt a kérdést is, hogy kik is azok, akik evangelizálnak, azaz akik az evangelizációs munkát végzik. Legkésőbb a II. Vatikáni Zsinattól kezdődően egyre fontosabb szerepet kapnak az evangelizációs munkában a világiak.

Nem kiváltságként kell erre tekinteni, hanem olyan feladatra, amely minden megkeresztelt hívő ember feladata, hiszen Krisztus egyháza Isten népét alkotja:

„Egyszerűen a világiak alkotják Isten népének mérhetetlen többségét. Az ő szolgálatukban áll egy kisebbség: a felszentelt szolgák. Sok, bár nem elegendő világi hívőnk van, akiben mély közösségi érzék és nagy hűség él a szeretet, a katekézis, a hit ünneplése feladatai iránt. De ennek a keresztségből és bérálásból fakadó világi felelősségnek a tudatossága nem minden esetben mutatkozik meg egyformán. Egyes esetekben azért nem, mert nem nevelték őket fontos felelősségek vállalására, más esetekben pedig nem találtak megfelelő teret részegyházaikban a véleménynyilvánításra és a cselekvésre a túlzott klerikalizmus miatt, mely a döntések peremvidékén tartja őket. Még ha észlelhető is sokak nagyobb részvétele a világiak által betölthető szolgálatokban, ez a feladatvállalás nem tükröződik a keresztény értékeknek a társadalmi, politikai és gazdasági életre gyakorolt hatásában, gyakran csupán Egyházon belüli feladatokra korlátozódik, anélkül, hogy érvényesíthetné az evangéliumot a társadalom átforgalmazásában.”(EG 102)

4.1 Rétegpasztoráció

Éppen azért, hogy egyházmegyénkben mindenki megtalálja helyét és feladatát az evangelizációs munkában, fontos az, hogy a következő években megismerjük az egyes csoportok élethelyzettől függő sajátosságait, kihívásait, amelyekre közösen keresünk választ. Az evangelizáció hármasszoros dimenziója (a martíria-kérügmény, a liturgia és a diakónia), valamint az a remény és egyben felelősséggel megélt állandó feladat, melyet zsinatunk mottója és logója a krisztusi szeretet teremtő és gyógyító erejének dinamikájával próbál megfogalmazni a célzott pasztorális munkában kell konkrétummá váljon. Ez pedig mindig egy adott célcsoport jellegzetességének megfelelően alakítható, anélkül, hogy célt tévesszen. Ezért vizsgáljuk meg a következő napokban erősségeinket és hiányosságainkat az ifjúság, az idősek, a betegek, a sajátos igényű emberek, a családok, az elváltak, nem rendezett viszonyban élők, a felszentelt és megszentelt életet élők, a világiak kapcsán. Párbeszédet segítő és indító munkadokumentumok segítségével fog ez megtörténni.

4.2 Egyéb pasztorális területek

Jézus főpapi imájában azért imádkozott, hogy tanítványai „egyek legyenek”. Mi, akik katolikusként kisebbségben élünk egy ortodox többségű társadalomban, arra is hivatottak vagyunk, hogy keressük Jézus szavainak a megvalósulását akkor is, ha ez nagyon sok nehézségbe ütközik. Egységet keresünk a pravoszláv ortodox egyházzal és minden, egyházmegyénk területén jelenlevő keresztény egyházi csoporttal. A keresztények egyenként, de közösségben is arra törekszenek, hogy a mai ember nyelvén adják tovább a krisztusi örömhírt. Ezért szentelünk különös figyelmet az anyanyelv használatának, az érthető kommunikáció fontosságának a tanúságtételünk továbbadásában. Az anyanyelvhasználatot minden áron támogatjuk, de tudomásul vesszük a mai helyzetünk adottságait is, amikor világos,

hogy nem mindenki beszéli az anyanyelvét, és a liturgiában használt könyveink sem felelnek meg mindig az anyanyelvi elvárásoknak, pl. horvát liturgikus könyvek használata olyan közegekben, ahol a szerb sokkal többet használt. De vonatkozik ez a magyar liturgikus könyvek használatára is azon magyarok jelenlétében, akik már magyarul nem tudnak. Ezen fontos témák megértéséhez segítségünkre lesznek az anyanyelv használatáról és az ökumenéről szóló munkadokumentumok.

4.3 Adminisztratív keretfeltételek

Ahhoz, hogy az egyház evangelizálni tudjon és evangelizációs munkája hatékony legyen (hatékonyság EN 4) szükség van továbbá még látható struktúrákra és anyagi javakra is. Ezek mind az evangelizálás szolgálatában állnak. Ilyen értelemben ezt a zsinati folyamatot is állandóan kísérfni fogják olyan kérdések, amelyek azt a célt szolgálják, hogy az anyagi javak és struktúrák mindinkább a hatékony evangelizációs munkát segítsék elő.

5 Befejezés: az öröm lelkiülete

Az evangelizáció a Krisztusi örömhír továbbadása, amely a világot átjárni és átfórmálni akaró szeretetről szól. Ennek megtapasztalása igazi öröm forrása a szívünkben, amely át akar áradni, általunk akar megtapasztalhatóvá válni. Kísérje zsinatunk evangelizációs munkáját és útkeresését az öröm lelkiülete:

„Az evangelizáló ember nem vághat mindig gyászos arcot. Tegyük újra magunkévá és növeljük a lelkesedést, az édes és erőt adó örömföt, hogy továbbadjuk az evangéliumot, még ha könnyek között vetünk is. (...) Ismerje meg a világ – ez a félelmeftől gyötört, de reménykedő világ –, mit is jelent az evangélium jó híre. De ezt a hírt nem adhatják tovább szomorú és letört emberek, sem türelmetlen vagy aggódó emberek. Nem adhatja tovább más, csak akinek élete a Krisztusban gyökerező örömföt sugározza.” (EG 10)